

var den funktion, som forbeholdene ville få og skulle have: at dem skal man holde sig inden for under regeringskonferencen, og man kommer ikke hjem med et resultat, der ligger uden for dem. Det er det, vælgerne har taget stilling til.

Det kunne sådan set blive afslutningen på denne her diskussion: at fremover diskuterer vi på det grundlag, hvordan vi holder forhandlingsresultatet inden for forbeholdene på de her områder. Så synes jeg, vi havde nået lidt idag.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil sige til Keld Albrechtsen, at selv om han ikke forstår, hvad jeg siger, behøver det jo ikke være min skyld. Det bekræftede hr. Thulesen Dahl jo også, for hr. Thulesen Dahl havde altså forstået, hvad jeg sagde. Så jeg synes, hr. Keld Albrechtsen skulle læse efter, hvad det faktisk var, jeg sagde.

Jeg vil godt sige til hr. Steen Gade, at den sidste udlægning er jeg uenig i. Den sidste udlægning er ikke korrekt. Hvis man skulle forhandle inden for de danske forbehold, ville det betyde, at man ville tvinge de andre lande til at føre den politik, der ligger i de danske forbehold.

Vores udgangspunkt er Edinburgh-Afgørelsen, hvor vi har accepteret, at andre kan komme videre. Derfor må proceduren være den, at man forhandler ved regeringskonferencen, og Danmark sidder med ved bordet og præger udviklingen, som vi gerne vil præge den, at man når frem til et resultat, og at Danmark så fastholder, at der er et forbehold. Så må vi vurdere, om det resultat, der er kommet ud, kræver af os på et tidspunkt – for Danmarks skyld – at komme fuldt med, og så må vi få en folkeafstemning om et forbehold. Der er f.eks. ØMU'en jo en god diskussion.

Hvis vi skulle komme og sige, at Danmarks forhandlingsmandat var indholdet af de danske forbehold, og dér skulle forhandlingsresultatet ved regeringskonferencen ligge, så ville vi jo have påduttet de andre de grænser, der ligger hos os, og det har aldrig været Edinburgh-Aftalens konklusion. Tværtimod, vi accepterede, at andre kunne gå videre end det, vi ville.

Og det er også mit svar til hr. Thulesen Dahl. Jeg skal ikke stå her og tage stilling til et eller andet tænkt eksempel omkring forsvarspolitikken. Jeg vil bare sige, at hvis der kommer et tættere forsvarspolitisk samarbejde i EU – hvad man måske af praktiske grunde kan sætte spørgsmålstegn ved, men hvis der gøres det – så

må Danmark naturligvis tage stilling til, om vi vil være med og dermed ophæve forbeholdet, eller vi vil sige: Den del af samarbejdet er vi stadig væk ikke med i, for det har den danske befolkning ikke sagt ja til. Men det ville da ikke hindre, at de andre kunne gå videre og lave et tættere forsvarspolitisk samarbejde. Det er jo det, der er hele ideen med Edinburgh-Afgørelsen.

Formanden:

Fru Elisabeth Arnold, derefter hr. Ove Fich og hr. Steen Gade.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg er glad for, at jeg får lejlighed til at korrigere en misforståelse, som jeg tror, hr. Keld Albrechtsen er kommet i. Det er muligvis mig, der har været for upædagogisk eller for sjusket i min fremlæggelse af asylpolitikken.

Det er jo sådan, at den asylsøgende, der kommer til Sverige og søger om asyl i Sverige, får behandlet sin sag i Sverige og får sit afslag i Sverige, ikke bliver sendt til Danmark bagefter og får behandlet sin sag her. Nej, vedkommende bliver sendt hjem. Det samme gælder for en asylsøger, der kommer til Danmark.

Det, der er det problematiske ved reglerne, er selvfølgelig, at den samme asylsøger risikerer en helt forskellig skæbne, afhængig af hvilken båd vedkommende tilfældigvis kommer til at tage. Der er ikke noget med, at man bagefter kan søge et andet sted og så få en anden afgørelse. Nej, det kan man ikke. Man hænger fast i det land, man først er kommet i. Hvis man prøver at søge i et andet land, får man at vide: Du har søgt ét sted, og det er dér, din sag gælder. Det er et af problemerne ved den flytningepolitik, der er i Europa i øjeblikket.

Jeg kan ikke se noget som helst forkert i, at 15 lande sætter sig ned og i fællesskab finder ud af, at nu laver vi reglerne sådan og sådan. Hvis de 15 lande ikke var medlemmer af EU, ville det vel være acceptabelt også for hr. Keld Albrechtsen. Hvis de tilfældigvis er medlemmer af EU, er det vel også acceptabelt, så længe det ikke er Kommissionen, der forestår det. Hvis 15 lande sætter sig ned og siger, at de vil lave noget, der er fornuftigt og ensartet og passer godt til det problem, der skal løses, hvad er der så galt ved det? Det vil jeg da gerne have hr. Keld Albrechtsens svar på.